

och kraftfullt arbete ådagalagts, att de förut ofta härjande frostska-
dorna upphört i närmaste grannskapet af de numera torrlagda, förut frostledande myrtrakterna. Då det således visat sig, att människan verkligen är jordens herre och hafver uti sin förmåga att verksamt befordra den fortgående utvecklingen af jordens alstringskraft, genom afdikning af sankna myrar och kärrtrakter samt förminskande af de derifrån sig härledande, ofta härjande nattfrosterne, så torde denna kulturfråga vara för hela landet af stor betydelse. I den mån frostländig trakter kunna utdikas, skola frostska-
dorna upphöra och befolkningen med sitt eget arbete för-
tjena sitt bröd, i stället för att, såsom händelsen tyvärr ofta är under missväxtår, behöfva emottaga understöd af statsmedel till nödens lindrande.

Denna fråga är så omfattande och för fäderneslandets styrka och förkofran magtpåliggande, att en öfverdrifven sparsamhet ingalunda här skulle vara på sin plats.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, vågar jag derföre vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville besluta, att anslag utan återbetalningsskyldighet till myrutdikningar för ifrågavarande sju län måtte varda bestämdt att utgå med 300,000 riksdaler eller 84,729 riksdaler 75 öre mindre, än det belopp som de hos Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen gjorda och ännu hvilande ansökningarne upptaga.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 20 Januari 1868.

Olof Nilsson
från Westerbottens län.

Härmed förenar sig
I. J. Fahlander.

Häruti instämmer
Gustaf Hæggeström.

N:o 54.

Af Herr Olof Nilsson från Westerbottens län: Om ändring i sättet för utsökning af oguldna undsättningsmedel.

Då undsättningsmedlen till sin natur äro ett fattigunderstöd, fastän i läneform, till hjälpbehöfvande i hårda tider;

då desamma följaktligen utgöra Kronans fordran hos enskilde, fastän för återbetalningen ansvaras af och indrifningen besörjes af kommunerna;

då de undsättningstagare, som icke godvilligt inbetala det erhållna lånet, utan måste dertill lagligen förmås, alltid äro sådane, hvilka af fattigdom och nöd tvingas att i det längsta söka undkomma medlens utgifvande;

då sålunda i afseende på fordringar af denna natur ett annat och för den betalningsskyldige mindre kostsamt indrifningssätt bör kunna beredas, än som cger rum i hänsigt till enskilda fordringar, så vågar jag vördsamt tro, att hvarje förslag, som söker bereda möjligaste hindring åt de betalningsskyldige, utan att äfventyra något af erforderlig säkerhet, skall af Riksdagen med välvilja omfattas; i sammanhang hvarmed jag alltså vågar vördsamt föreslå:

att då kommun nödgas för undsättningsmedel lagsöka undsättningstagare, kommunen måtte berättigas att i en och samma lagsökning upptaga hela restlängden, och att vederbörande embetsmyndighet måtte förpligtas att å en sådan ansökning meddela en för alla gäldenärerne gällande gemensam villkorlig betalningsresolution samt att endast för de afgäldenärerne, som då bestrida krafvet och sig förklara, särskildt utslag derefter må gifvas.

Kan icke detta bifallas, så hemställer jag vördsamt:

det måtte Riksdagen besluta det skall å sådana lagsökningar som de ifrågavarande villkorlig betalningsresolution genast meddelas och endast för dem, som ändock sig förklara, sedermera lemnas särskilda betalningsresolutioner.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Olof Nilsson
från Westerbottnens län.

Härmed förenar sig
L. J. Fahlander.

Häruti instämma
Gustaf Häggström. Nils Larsson.

N:o 55.

Af Herr S. A. Hedlund: Att firandet af de särskilda helgdagarne, Trettondedag Jul, Mariæ-bebådelsedag och Christi Himmelsfärdsdag måtte framflyttas till närmaste Söndagar.

Då jag vid sistförflutna riksdag väckte förslag om förändringar beträffande firandet af åtskilliga helgdagar, skedde det endast mod afsigt att förbereda den allmänna meningen på nyttan och nödvändigheten af en sådan förändring, men inga-